

Nieuwsbrief - BPR Updates 2024-3

Nummer 3, 2024

Redactie: mr. drs. F.J.P. Lock en mr. M.E.A. Möhring.

INHOUDSOPGAVE

Arbitrage

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:351](#) 20-02-2024

Beroep op in arbitrale procedure gepleegd bedrog te laat gedaan.

Bewijsrecht

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:252](#) 16-02-2024

Voor DNA-onderzoek voor vaststelling vaderschap is voldoende dat aannemelijk is dat de man de vader kan zijn.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:1338](#) 08-02-2024

Inzageverzoek Jehova's getuigen wegens gebrek aan belang afgewezen.

Dagvaardingsprocedure

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:249](#) 16-02-2024

Uitleg vonnis hoofdprocedure in schadestaatprocedure.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:414](#) 31-01-2024

Incident tot splitsing en verwijzing van de zaak naar een andere rechtbank.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:1069](#) 28-02-2024

Staat mag tussenkomen in procedure over de 'mondkapjesdeal', maar oud-medewerkers van de stichting mogen zich niet voegen.

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2023:7230](#) 08-12-2023

Schending substantiëringsplicht leidt tot afwijzing vordering.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:1308](#) 21-02-2024

Afwijzing herhaald verzoek om de zaak naar een ander hof te verwijzen.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:217](#) 09-02-2024

Inningsbevoegde pandhouder kan geding van pandgever overnemen.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:242](#) 16-02-2024

Onbegrijpelijke uitleg petitum.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:247](#) 16-02-2024

Onbegrijpelijke uitleg uitspraak bodemprocedure in kort geding.

Procederen algemeen

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:1308](#) 21-02-2024

Afwijzing herhaald verzoek om de zaak naar een ander hof te verwijzen.

Rechtsmiddelen

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2024:238](#) 30-01-2024

Uitspraak HR geeft hof aanleiding alsnog tussentijds cassatieberoep open te stellen.

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2024:285](#) 01-02-2024

Beroepschrift bij verkeerde gerechtshof ingediend.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:212](#) 09-02-2024

Tegen beslissing op verzoek tot netwerkplaatsing staat hoger beroep open.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:245](#) 16-02-2024

Procesinleiding niet getekend door advocaat bij Hoge Raad.

RECHTSPRAAK

Staat mag tussenkomen in procedure over de ‘mondkapjesdeal’, maar oud-medewerkers van de stichting mogen zich niet voegen.

Staat heeft voldoende onderbouwd dat hij kan worden benadeeld als de vordering van de Stichting Hulptroepen Alliantie (SHA) in deze procedure wordt toegewezen.

Het belang van genoegdoening voor de oud-medewerkers is voor voeging evenwel onvoldoende.

Deze zaak ziet op wat bekend staat als de mondkapjesdeal tijdens de coronacrisis. Gedaagden hebben die deal met de overheid gesloten onder de vlag van Stichting Hulptroepen Alliantie (SHA). Het doel van SHA was een bijdrage te leveren aan het kopen en verspreiden van de toen zelfs in de zorg schaarse persoonlijke beschermingsmiddelen. Talloze vrijwillige medewerkers en zakenpartners hebben zich met SHA voor dat doel ingezet. Achteraf bleken gedaagden zo’n € 30.000.000 winst te hebben gemaakt. Die hebben zij laten uitkeren aan hun eigen vennootschappen en stichtingen. De inzet van SHA is dat zij de winst alsnog kan besteden aan de goede doelen van SHA.

Behalve SHA heeft ook de Staat deze partijen voor deze rechtbank gedaagd. Volgens de Staat hebben gedaagden bij het aangaan van de mondkapjesdeal bedrog gepleegd. Inzet van de Staat is dat gedaagden de winst terugbetalen aan de Staat. Omdat dat niet past bij de vordering van SHA, wil de Staat tussenkomen in de zaak van SHA. De medewerkers willen SHA steunen en vorderen daarom dat zij zich in de procedure mogen voegen aan de kant van SHA.

De Staat heeft voldoende gesteld en onderbouwd dat hij belang heeft bij tussenkomst in de zin van artikel 217 Rv. Dat belang is te voorkomen dat de Staat kan worden benadeeld in zijn rechten jegens gedaagden als SHA in de hoofdzaak gelijk krijgt, en dat hij zelfstandig een eis kan instellen tegen SHA.

Het wordt de Staat daarom toegestaan om tussen te komen.

Het door de oud-medewerkers gestelde dat er geen genoegdoening zal zijn voor de daden van gedaagden en voor hun eigen inspanningen als de met de mondkapjesdeal behaalde winst niet alsnog kan worden gebruikt voor goede doelen, kan niet worden gekwalificeerd als belang bij voeging in de zin van artikel 217 Rv. Een gebrek aan genoegdoening of een niet-ervulde behoefte om een opvatting kenbaar te maken, is daarvoor niet voldoende.

Het wordt de oud-medewerkers daarom niet toegestaan om zich in de hoofdzaak te voegen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 28-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:1069

Zaaknummer: 739105

Rechters: Q.R.M. Falger, M.R. Jöbsis en R.P.F. de Groot

Advocaten: I. Spinath, S.M. Bartman en mr. E.C. Douma

Wetsartikelen: 217 Rv

RECHTSPRAAK

Voor DNA-onderzoek voor vaststelling vaderschap is voldoende dat aannemelijk is dat de man de vader kan zijn.

Het oordeel van het hof dat met de aangevoerde feiten en omstandigheden niet aannemelijk is dat de man de verwekker van het kind kan zijn, is onbegrijpelijk.

De moeder verzoekt in deze procedure vaststelling van het vaderschap van de man over het kind op de voet van artikel 1:207 lid 1 BW. Zij heeft onder meer verzocht de man te veroordelen zijn medewerking te verlenen aan de vaststelling van het biologisch vaderschap van het kind door middel van een DNA-onderzoek. Het hof heeft dit verzoek afgewezen omdat de moeder onvoldoende concrete feiten en/of omstandigheden heeft gesteld die de conclusie rechtvaardigen dat de man de verwekker van het kind kan zijn.

Op de voet van artikel 1:207 BW kan het ouderschap van een man worden vastgesteld op de grond dat deze de verwekker is van het kind. De rechter kan in dat kader op grond van artikel 194 lid 1 Rv een DNA-onderzoek bevelen. Daarvoor is noodzakelijk en voldoende dat op grond van de ten processe gebleken feiten en omstandigheden aannemelijk is dat de man de verwekker van het kind kan zijn. Niet nodig is dat het verwekkerschap van de man vaststaat, en ook niet dat vaststaat dat de man met de moeder van het kind in het conceptietijdvak seksuele gemeenschap heeft gehad.

In het licht hiervan en van de gestelde feiten en omstandigheden is het oordeel van het hof onbegrijpelijk. De klacht dat het hof te hoge eisen heeft gesteld aan de stelplicht van de moeder slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-02-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:252

Zaaknummer: 23/00727

Rechters: M.V. Polak, T.H. Tanja-van den Broek, H.M. Wattendorff, A.E.B. ter Heide en S.J. Schaafsma

Advocaten: H.J.W. Alt

Wetsartikelen: 1:207 lid 1 BW en 24 Rv

RECHTSPRAAK

Uitleg vonnis hoofdprocedure in schadestaatprocedure.

In de hoofdzaak heeft de rechtbank nog geen definitieve beslissing gegeven over het causaal verband tussen de beroepsfout van de advocaat en de schade.

De advocaat heeft een in de polisvoorwaarden neergelegde vervaltermijn laten verstrijken, waardoor de verzekerde zijn eventuele aanspraak jegens de verzekeraar is verloren. In de hoofdprocedure tussen de verzekerde en de advocaat is voor recht verklaard dat de advocaat voor deze beroepsfout aansprakelijk is en gehouden is de daardoor geleden schade te vergoeden, op te maken bij staat. De rechtbank heeft daarbij overwogen dat er een reële kans is dat in een procedure tussen de verzekerde en de verzekeraar het afwijzende standpunt van de verzekeraar zou zijn verworpen, en dat de mogelijkheid dat de verzekerde door het verlies van die reële kans schade heeft geleden, voldoende aannemelijk is.

In de schadestaatprocedure heeft het hof de vordering van de verzekerde jegens diens advocaat alsnog afgewezen op de grond dat het causaal verband tussen de beroepsfout van de advocaat en de schade niet is komen vast te staan. In cassatie is de vraag aan de orde of de rechter in de schadestaatprocedure nog de ruimte had om zelf over het causaal verband te oordelen. De Hoge Raad oordeelt dat de beantwoording van de vraag of in de hoofdprocedure een beslissing is gegeven over het causaal verband tussen de beroepsfout en de schade, waaraan het hof in de schadestaatprocedure is gebonden, uitleg vergt van het vonnis in de hoofdprocedure. Deze uitleg is aan het hof als feitenrechter voorbehouden. De Hoge Raad acht niet onbegrijpelijk dat het hof de overwegingen van de rechtbank aldus heeft uitgelegd, dat de rechtbank in het vonnis in de hoofdprocedure slechts heeft beslist dat als gevolg van de beroepsfout een kans op succes voor de verzekerde verloren is gegaan en dat de mogelijkheid voldoende aannemelijk is dat de verzekerde daardoor (op de voet van het leerstuk van kansschade voor vergoeding in aanmerking komende) schade heeft geleden, zodat is voldaan aan de eisen voor verwijzing naar de schadestaatprocedure. Hierbij is van belang dat in een geval als het onderhavige, waarin het condicio sine qua non-verband tussen de beroepsfout en het verlies van de kans op succes vaststaat, slechts de vaststelling van de schade aan de hand van een schatting van de goede en kwade kansen die de verzekerde in het (hypothetische)

geding tegen De Amersfoortse zou hebben gehad, resteert. Het ligt volgens de Hoge Raad niet voor de hand dat de rechtbank in de hoofdprocedure al bindend zou hebben beslist dat deze kans ten minste een bepaalde omvang ('reële kans') zou hebben, terwijl zij tegelijkertijd de weging van de goede en kwade kansen met het oog op de vaststelling van de omvang van de te vergoeden schade aan de rechter in de schadestaatprocedure heeft overgelaten.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-02-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:249

Zaaknummer: 23/00300

Rechters: T.H. Tanja-van den Broek, H.M. Wattendorff en K. Teuben

Advocaten: M.J. van Basten-Batenburg

Wetsartikelen: 612 Rv

RECHTSPRAAK

Inzageverzoek Jehova's getuigen wegens gebrek aan belang afgewezen.

Het (belang bij) verzoek tot inzage in bescheiden met betrekking tot een op de Jehova's getuigen gericht onderzoek, is onvoldoende toegelicht.

Ter uitvoering van een motie van de Tweede Kamer waarin de regering is verzocht om onderzoek uit te voeren naar opgedane ervaringen met seksueel misbruik van personen die onderdeel zijn (geweest) van de Jehova's Getuigen, heeft de Universiteit Utrecht in opdracht van het WODC een onderzoek gedaan. De onderzoeksbevindingen zijn neergelegd in het rapport 'Seksueel misbruik en aangiftebereidheid binnen de gemeenschap van Jehova's getuigen'. De Jehova's getuigen vorderen onder meer verklaringen voor recht dat de Staat onrechtmatig jegens hen heeft gehandeld en een verbod voor de Staat om uitingen, beleid en maatregelen op het onderzoeksrapport te baseren. Voorafgaand aan het starten van de bodemprocedure hebben de Jehova's getuigen onder meer bij het WODC en het ministerie van Justitie en Veiligheid een verzoek ingediend op grond van de inmiddels per 1 mei 2022 vervallen Wet openbaarheid van bestuur (Wob). Deze verzoeken strekken tot het verkrijgen van kopieën van alle bescheiden die betrekking hebben op het onderzoek en de totstandkoming van het onderzoeksrapport.

In deze procedure verzoeken de Jehova's getuigen om de Staat te veroordelen tot afgifte van niet-geanonimiseerde afschriften van bij het verzoekschrift overgelegde inventarisatielijsten genoemde bescheiden, met uitzondering van de correspondentie tussen de Staat en zijn advocaten, en de toekomstige bescheiden die voortkomen uit de reeds tegen het WODC en het ministerie aanhangige Wob-procedures.

Voor zover de Jehova's getuigen verzoeken te bepalen dat zij op grond van artikel 843a Rv volledig kennis kunnen nemen van de bescheiden die in het kader van de lopende Wob-procedures reeds deels gecensureerd aan hen zijn verstrekt en ook van alle gevraagde maar niet verstrekte stukken, wijst de rechtbank het verzoek af wegens het ontbreken van een voldoende concreet rechtmatig belang. De Jehova's getuigen stellen in de kern dat aan de hand

van de ongecensureerde versies van de reeds verstrekte bescheiden en de (niet gespecificeerde) geheel niet verstrekte bescheiden waarom gevraagd is door hen kan worden onderbouwd dat sprake is geweest van vooringenomenheid en/of oneigenlijke beïnvloeding door de Staat bij de totstandkoming van het rapport. Dat is onvoldoende. Nu de Jehova's getuigen al beschikken over een veelheid aan (groten)deels leesbare bescheiden, lag het op hun weg om per document of categorie van documenten aan te geven welke informatie zij daarin misten én in hoeverre die informatie kan dienen ter onderbouwing van hun standpunt. Zonder deze ontbrekende onderbouwing valt in deze procedure niet te beoordelen of ten aanzien van de verzochte bescheiden een voldoende concreet rechtmatig belang bestaat bij ongecensureerde verstrekking daarvan, zulks nog daargelaten de vraag of aan de overige vereisten van artikel 843a Rv wordt voldaan.

Voor zover het verzoek ziet op het verstrekken van bescheiden, die nog voort zullen komen uit de lopende Wob-procedures, geldt dat op dit moment niet duidelijk is om welke bescheiden dit gaat. Daarmee is niet voldaan aan het met het oog op het voorkomen van *fishing expeditions* in artikel 843a Rv opgenomen vereiste dat in het verzoek moet worden gespecificeerd op welke bescheiden het verzoek betrekking heeft. Overigens is ook ten aanzien van deze bescheiden niet inzichtelijk gemaakt dat een rechtmatig belang bestaat bij ongecensureerde exhibitie.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:1338

Zaaknummer: C/09/649127 / HA RK 23-237

Rechters: T.F. Hesselink

Advocaten: M.J. de Groot, I.M. van der Heijden en D. Becht

Wetsartikelen: 843a Rv en 10 EVRM

RECHTSPRAAK

Incident tot splitsing en verwijzing van de zaak naar een andere rechtbank.

Afweging van belangen leidt tot afwijzing van verzoeken tot splitsing en tot voeging en verwijzing naar andere rechtbank.

Vorderingen van slachtoffer van vermeende internetfraude door Vorex/Sophie Capital tegen Crypto.com en Litouwse bank Paytend waarnaar hij geld heeft overgemaakt, omdat beide de fraude zouden hebben gefaciliteerd. Crypto.com wil dat de zaak tegen haar wordt afgesplitst van die tegen de bank en wordt verwezen naar de rechtbank Gelderland omdat daar al andere zaken tegen haar lopen.

De rechtbank overweegt dat gezamenlijke behandeling van de vorderingen tegen enerzijds Crypto.com en anderzijds Paytend gewettigd is. Voor beide vorderingen is van belang of Vorex/Sophie Capital een frauduleuze onderneming is en of financiële dienstverlening aan haar activiteiten een grond voor aansprakelijkheid kan opleveren. Dit dwingt dus niet om de zaken te splitsen.

Verwijzing naar een andere gewone rechter van gelijke rang kan worden gevorderd in geval de zaak verknocht is aan een zaak die reeds bij die andere rechter aanhangig is. Van verknochtheid is sprake wanneer de feitelijke en juridische geschilpunten in de ene zaak identiek zijn aan die in de andere, dan wel daarmee zodanige samenhang vertonen dat consistentie van de uitspraken wenselijk is.

Vrees voor onverenigbare uitspraken van de twee rechtbanken is er echter niet. De procespartijen in beide procedures zijn immers niet dezelfde en ook verder dreigen er geen uitspraken die rechtens onverenigbaar zijn.

Als aan de voorwaarden voor verwijzing en voeging is voldaan moet de rechter de belangen van partijen en de eisen van een doelmatige procesvoering in de onderhavige zaak onderzoeken. De te verwachten onredelijke en onnodige vertraging van de procedure in Gelderland geeft in dit geval de doorslag.

De vorderingen in het incident worden daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 31-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:414

Zaaknummer: C/13/740743 / HA ZA 23-935

Rechters: F.L. Bolkestein

Advocaten: M.A. Hupkes, P.L. Tjiam en M. Koelemeijer

Wetsartikelen: 220 Rv

RECHTSPRAAK

Schending substantiëringsplicht leidt tot afwijzing vordering.

Kantonrechter wijst vordering Bol.com af omdat zij niet het verweer van de gedaagde in de dagvaarding heeft vermeld.

In de dagvaarding staat onder het kopje 'Verweer' alleen het volgende: 'Gedaagde heeft de vordering van eiseres niet betwist. Indien gedaagde tijdens deze procedure alsnog verweer voert, geeft eiseres om proceseconomische redenen de voorkeur aan het schriftelijk voortzetten van deze procedure door middel van conclusies van re- en dupliek boven het houden van een comparitie van partijen.'

Dit is niet juist. Gedaagde heeft wel degelijk verweer gevoerd. Naar het oordeel van de kantonrechter had Bol.com in haar dagvaarding het verweer van gedaagde moeten betrekken, zeker gelet op de omvang, aard en inhoud daarvan. Nu zij dat heeft nagelaten, heeft zij in strijd met artikel 111 lid 3 Rv gehandeld. Bol.com neemt ook steeds wisselende standpunten in. Het niet naleven van de substantiëringsplicht heeft op zichzelf geen nietigheid tot gevolg (art. 120 lid 4 Rv), maar de rechter kan hier wel de gevolgen aan verbinden die zij geraden acht. Dat geldt ook voor schending van artikel 21 Rv. In dit geval, onder meer gelet op de omstandigheid dat gedaagde een groot deel van de vordering al heeft betaald, ziet de kantonrechter reden de vordering van Bol.com af te wijzen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 08-12-2023

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2023:7230

Zaaknummer: 10470587 \ CV EXPL 23-1148

Rechters: F.M.Th. Quaadvliet

Wetsartikelen: 21 Rv, 111 lid 3 Rv en 120 lid 4 Rv

RECHTSPRAAK

Afwijzing herhaald verzoek om de zaak naar een ander hof te verwijzen.***Geen reden om zaak te verwijzen op de grond dat een partij een legal opinion van een raadsheer-plaatsvervanger bij het hof in het geding wil brengen.***

Op grond van artikel 62b RO kan het hof een zaak ter verdere behandeling verwijzen naar een ander hof, als naar zijn oordeel door betrokkenheid van het hof behandeling van die zaak door een ander hof gewenst is.

Geïntimeerde wil een 'legal opinion' in de procedure brengen van een expert die raadsheer-plaatsvervanger in het hof is. Deze expert heeft zich bereid verklaard een 'legal opinion' over de zaak af te geven op voorwaarde dat de zaak eerst zal moeten worden verwezen naar een ander hof (dan wel dat de zaak door het hof behandeld blijft worden maar met raadsheren afkomstig van een ander hof) voordat een 'legal opinion' van hem in de procedure kan worden gebracht.

Het hof oordeelt dat het uitspreken van deze bereidheid onder voorwaarde nog niet maakt dat sprake is van betrokkenheid van het hof zoals is genoemd in artikel 62b RO. Het hof wijst daarbij op aanbeveling 17 van de Leidraad onpartijdigheid en nevenfuncties in de rechtspraak van januari 2014. Daarin staat: 'Het is ongewenst dat een rechter-plaatsvervanger optreedt als adviseur in zaken die dienen, dan wel waarvan een reële mogelijkheid bestaat dat die zullen dienen, bij het gerecht waarbij hij is aangesteld.'

Gelet op die aanbeveling gaat het hof ervan uit dat de door geïntimeerde beoogde adviseur haar niet zal adviseren (met een 'legal opinion') in deze zaak die bij het hof ('zijn hof') dient.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-02-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:1308

Zaaknummer: 200.331.755

Rechters: J.H. Lieber, H.L. Wattel en M.L. van der Bel

Advocaten: B.J.L. Baas en H.G. van Andel

Wetsartikelen: 62b RO

RECHTSPRAAK

Beroep op in arbitrale procedure gepleegd bedrog te laat gedaan.***Het hof oordeelt, na cassatie en verwijzing, dat de Russische Federatie in de vernietigingsprocedure niet tijdig een beroep op bedrog heeft gedaan.***

Bij arbitrale vonnissen is de Russische Federatie veroordeeld schadevergoeding te betalen aan HVY als (voormalige) aandeelhouders van Yukos Oil Company wegens het schenden door de Russische Federatie van verplichtingen uit het Verdrag inzake het Energiehandvest (*Energy Charter Treaty*, hierna: ECT). In de onderhavige procedure vordert de Russische Federatie de vernietiging van de arbitrale vonnissen. De Russische Federatie heeft daartoe een beroep gedaan op diverse vernietigingsgronden, waaronder de grond dat de arbitrale vonnissen in strijd met de openbare orde tot stand zijn gekomen (art. 1065 lid 1, aanhef en onder e, (oud) Rv). De rechtbank heeft de vordering toegewezen wegens het ontbreken van een geldige arbitrageovereenkomst. In hoger beroep heeft de Russische Federatie onder meer aangevoerd dat de arbitrale vonnissen ook in strijd zijn met de openbare orde omdat HVY in de arbitrageprocedures bedrog hebben gepleegd, onder meer door valse verklaringen in te dienen, door documenten achter te houden die relevant zijn voor cruciale geschilpunten in de arbitrages en door geheime betalingen te doen aan een van HVY's voornaamste getuigen. Het gerechtshof Den Haag heeft daarop geoordeeld dat bedrog in de arbitrageprocedure alleen in een herroepingsprocedure aan de orde gesteld kan worden. De Hoge Raad (5 november 2021, ECLI:NL:HR:2021:1645) heeft geoordeeld dat dit niet juist is, en dat een beroep op bedrog ook in een vernietigingsprocedure kan worden gedaan. De Hoge Raad heeft daaraan toegevoegd dat artikel 1064 lid 5 (oud) Rv zich niet ertegen verzet dat in hoger beroep een nadere uitwerking wordt gegeven van de bij inleidende dagvaarding aangevoerde vernietigingsgronden, en zo nodig een omissie wordt hersteld. Telkens zal in een concreet geval beoordeeld moeten worden of een in de loop van de vernietigingsprocedure aangevoerde nieuwe feitelijke of juridische stelling, mede gelet op de eisen van een goede procesorde, nog toelaatbaar is. Van de in artikel 130 lid 1 Rv bedoelde strijd met de eisen van een goede procesorde kan onder meer sprake zijn indien in een geval als het onderhavige,

waarin wordt gesteld dat het arbitrale vonnis onder invloed van bedrog tot stand is gekomen, de hiervoor bedoelde nadere uitwerking later wordt gegeven dan in de eerstvolgende conclusie of akte nadat het bedrog bekend is geworden, aldus de Hoge Raad. De Hoge Raad heeft de uitspraak van het gerechtshof Den Haag vernietigd en de zaak naar het gerechtshof Amsterdam verwezen.

In de onderhavige uitspraak oordeelt dat hof dat de Russische Federatie het beweerde bedrog reeds in eerste aanleg bekend was. Daaraan doet niet af of de Russische Federatie later de beschikking heeft gekregen over aanvullende documenten en verklaringen die kunnen ondersteunen dat sprake is van bedrog. Desondanks heeft de Russische Federatie in eerste aanleg daarop geen beroep gedaan bij het uitwerken van de aangevoerde vernietigingsgronden. De Russische Federatie heeft niets aangevoerd waaruit blijkt dat zij daartoe niet in staat was of dat anderszins een toereikende reden vormt voor het achterwege laten daarvan. Naar het oordeel van het hof is het in strijd met de goede procesorde om deze uitwerking pas te geven bij memorie van antwoord in hoger beroep, hoewel dit al in eerste aanleg mogelijk – en daarmee geboden – was. De herstelfunctie van het hoger beroep houdt niet in dat een ontijdig beroep op bedrog alsnog als tijdig moet worden aangemerkt. Het beroep op bedrog behoort daarom buiten beschouwing te blijven.

Het hof overweegt ten overvloede dat ook als het beroep op bedrog in hoger beroep toelaatbaar was geweest, dit beroep niet succesvol zou zijn geweest.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-02-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:351

Zaaknummer: 200.303.103/01

Rechters: W.J.J. Los, M.C. Bosch en Y. Steeg-Tijms

Advocaten: E.R. Meerdink en J.M.K.P. Cornegoor

Wetsartikelen: 1064 lid 5 (oud) Rv en 130 Rv

RECHTSPRAAK

Onbegrijpelijke uitleg petitum.***Het hof heeft de onderlinge samenhang tussen de vorderingen miskend.***

Eiser is lid van een zuivelcoöperatie. Deze coöperatie is per 1 april 2016 gefuseerd met een Duitse zuivelcoöperatie. In dat verband is aan de leden, waaronder eiser, een zogeheten transactiesom, oftewel een extra uitbetaling, uitgekeerd. In het huishoudelijk reglement is een bepaling opgenomen die er, voor zover relevant, op neerkomt dat een lid dat voor 31 december 2018 ophoudt melk te leveren aan de coöperatie, reeds ontvangen tranches van de transactiesom aan de coöperatie moet terugbetalen. Eiser heeft gedurende enige periode in 2016 een deel van zijn bedrijf verpacht, als gevolg waarvan nog maar een klein deel van zijn melkproductie aan de zuivelcoöperatie werd geleverd. De coöperatie heeft daarom het lidmaatschap van eiser opgezegd. In de statuten is onder meer opgenomen dat een lid van wie het lidmaatschap is geëindigd (anders dan door zijn overlijden) verplicht is een uittredingsvergoeding aan de coöperatie te betalen. De coöperatie heeft € 157.510,24 verrekend met het melkgeld van eiser in het kader van de beëindiging van diens lidmaatschap.

In deze procedure vordert eiser onder meer primair: (vordering I) het opzeggingsbesluit nietig te verklaren, althans te vernietigen en (vordering II) de coöperatie te veroordelen om aan eiser te betalen € 26.756,53 aan melkgeld, en subsidiair: (vordering V) voor recht te verklaren dat de coöperatie onrechtmatig heeft gehandeld jegens eiser en aansprakelijk is voor alle door eiser geleden en nog te lijden schade als gevolg van de opzegging van zijn lidmaatschap, en (vordering VI) de coöperatie te veroordelen om aan eiser te betalen € 152.106,11 aan melkgeld.

Het hof heeft geoordeeld dat de opzegging van het lidmaatschap rechtmatig was, maar dat de bepaling in het huishoudelijke reglement over terugbetaling van het uitgekeerde deel van de transactiesom nietig is. Volgens het hof mocht de coöperatie de aan eiser uitgekeerde transactiesom daarom niet verrekenen met het nog aan eiser verschuldigde bedrag aan melkgeld. De coöperatie wordt daarom veroordeeld tot betaling van wat ten onrechte is verrekend, zij het binnen de grenzen van wat in hoger beroep met vordering II is gevorderd. Weliswaar vermeldt vordering VI een hoger bedrag, aldus het hof, maar wegens het subsidiaire karakter van die vordering, en de op grond van artikel 23 Rv in acht te nemen rangorde van de

vorderingen, wordt aan toewijzing daarvan niet toegekomen.

Dit laatste oordeel gaat bij de Hoge Raad onderuit. Uit de stukken van het geding blijkt dat eiser primair heeft gevorderd het opzeggingsbesluit ongeldig te verklaren (vordering I). In dat kader heeft eiser betaling gevorderd van het melkgeld waarop hij recht zou hebben als hij lid zou zijn gebleven (vordering II). Voor het geval het opzeggingsbesluit in stand blijft en zijn lidmaatschap is geëindigd, heeft eiser subsidiair gevorderd dat voor recht wordt verklaard dat de coöperatie onrechtmatig heeft gehandeld en aansprakelijk is voor alle schade als gevolg van de opzegging (vordering V). In dat kader heeft eiser € 152.106,11 aan melkgeld gevorderd, te weten het saldo van zijn melkgeldrekening op het moment van de beëindiging van zijn lidmaatschap, doordat de coöperatie zijn melkgeld ten onrechte heeft verrekend met de transactiesom en de uittredingsvergoeding (vordering VI). De gedingstukken laten echter geen andere uitleg toe dan dat vordering II slechts betrekking heeft op de situatie waarin het lidmaatschap van eiser voortduurt, en dat bij afwijzing van vordering I ook vordering II dient te worden afgewezen en de subsidiaire vorderingen V en VI aan de orde komen.

De Hoge Raad doet zelf de zaak af door alsnog de subsidiaire vordering (deels) toe te wijzen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-02-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:242

Zaaknummer: 22/03229

Rechters: M.J. Kroeze, H.M. Wattendorff, F.J.P. Lock, F.R. Salomons en K. Teuben

Advocaten: D.M. de Knijf en L.V. van Gardingen

Wetsartikelen: 23 Rv, 2:27 lid 4 BW, 2:34a BW en 2:53a BW

RECHTSPRAAK

Onbegrijpelijke uitleg uitspraak bodemprocedure in kort geding.

Het hof heeft in kort geding tot levering de opschortende voorwaarde in het dictum van de bodemprocedure onbegrijpelijk uitgelegd.

Partijen hebben met elkaar een affectieve relatie gehad. De woning waarin partijen samenwoonden behoorde aan hen in gemeenschappelijke eigendom toe. De rechtbank heeft in de bodemprocedure de woning aan de vrouw toegedeeld onder de voorwaarde dat de vrouw binnen drie maanden na het vonnis aantoont dat zij in staat is (a) de volledige eigendom van de woning te verkrijgen en (b) de man te doen ontslaan uit de hoofdelijke aansprakelijkheid ter zake de hypotheek.

Hangende het hoger beroep in de bodemprocedure heeft de vrouw in kort geding gevorderd dat de man zijn medewerking zal verlenen aan de levering van de woning aan de vrouw en ontruiming daarvan. Die vorderingen zijn toegewezen en de man heeft daaraan uitvoering gegeven.

In de bodemprocedure heeft het hof het bodemvonnis van de rechtbank vernietigd en de woning alsnog aan de man toegedeeld, onder de opschortende voorwaarde dat de man uiterlijk binnen drie maanden na dagtekening van het arrest de financiering van deze toedeling aan hem heeft gerealiseerd, en bepaald dat de man in overleg met de notaris zal zorgdragen voor de financiële afwikkeling van deze verdeling op de gebruikelijke wijze. Voor het geval deze opschortende voorwaarde niet in vervulling gaat, heeft het hof de woning aan de vrouw toegedeeld. Het hof heeft de man gemachtigd de levering van de woning aan zichzelf te bewerkstelligen als de vrouw daaraan niet meewerkt.

In dit kort geding vordert de vrouw dat het de man wordt verboden op grond van het arrest in de bodemprocedure de woning aan zich te doen leveren. De vrouw stelt zich op het standpunt dat de opschortende voorwaarde, zoals deze volgens haar moet worden uitgelegd, niet in vervulling is gegaan omdat de man de benodigde financiering niet tijdig heeft rondgekregen. De voorzieningenrechter heeft de vordering toegewezen. Het hof heeft het vonnis van de voorzieningenrechter vernietigd en de vordering van de vrouw alsnog afgewezen. De Hoge

Raad acht dit oordeel onbegrijpelijk. Niet valt in te zien dat de in het arrest in de bodemprocedure bedoelde financiering niet ook de terugbetaling zou omvatten door de man van het bedrag dat de vrouw aan hem (achteraf onverschuldigd) heeft betaald bij de levering van de woning aan haar. Het ligt immers voor de hand dat het hof in het arrest in de bodemprocedure met 'financiële afwikkeling van de verdeling op de gebruikelijke wijze' en toedeling aan de man tegen dezelfde waarde waartegen de woning aan de vrouw was geleverd, heeft beoogd dat partijen bij de levering van de woning aan de man financieel in de positie zouden worden geplaatst als had de toedeling aan de vrouw niet plaatsgevonden. Voor zover de uitleg door het hof van de opschortende voorwaarde in het arrest in de bodemprocedure berust op de motivering dat de vrouw niet de veroordeling van de man tot terugbetaling van het bedrag van € 218.762,14 aan haar heeft gevorderd, zodat daarvoor geen executoriale titel bestaat, kan die motivering die uitleg niet dragen. Niet valt in te zien waarom de omstandigheid dat de vrouw niet (voorwaardelijk) de terugbetaling van dat bedrag heeft gevorderd, eraan in de weg staat de opschortende voorwaarde van financiering in het arrest in de bodemprocedure zo uit te leggen dat deze mede ziet op terugbetaling van dat bedrag.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-02-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:247

Zaaknummer: 22/03555

Rechters: T.H. Tanja-van den Broek, H.M. Wattendorff en G.C. Makkink

Advocaten: H.J.W. Alt en R.T. Wiegerink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Procesinleiding niet getekend door advocaat bij Hoge Raad.

De door verzoekster zelf ingediende procesinleiding voldoet niet aan de eisen van artikel 426a lid 1 Rv.

De door verzoekster langs elektronische weg ingediende procesinleiding voldoet niet aan de eisen van artikel 426a lid 1 Rv, nu deze niet is getekend door een advocaat bij de Hoge Raad. Dit verzuim kon worden hersteld door dezelfde procesinleiding met inachtneming van de vereisten van de artikelen 397 lid 1 en 426a lid 1 Rv opnieuw in te dienen. Verzoekster heeft evenwel geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om het verzuim binnen twee weken te herstellen. Dit brengt mee dat zij in haar beroep niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-02-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:245

Zaaknummer: 23/04174

Rechters: M.V. Polak, H.M. Wattendorff en F.R. Salomons

Wetsartikelen: 397 lid 1 Rv en 426a lid 1 Rv

RECHTSPRAAK

Tegen beslissing op verzoek tot netwerkplaatsing staat hoger beroep open.***Tegen beslissingen op de voet van artikel 1:265d BW staat volgens de hoofdregel van artikel 358 lid 1 Rv hoger beroep open.***

De moeder heeft onder meer verzocht om de minderjarigen bij hun grootmoeder te plaatsen. De rechtbank heeft dat verzoek afgewezen. Het hof heeft de moeder in haar hoger beroep tegen deze beslissing niet-ontvankelijk verklaard op de grond dat volgens artikel 807 Rv tegen een beschikking ingevolge artikel 1:265d lid 2 BW geen andere voorziening openstaat dan cassatie in het belang der wet. Dit oordeel is niet juist.

Tegen eindbeschikkingen staat hoger beroep open tenzij de wet anders bepaalt (art. 358 lid 1 Rv). Artikel 807 Rv sluit ten aanzien van beschikkingen, gegeven op de voet van een aantal in het artikel opgesomde bepalingen, de mogelijkheid van een gewoon rechtsmiddel uit. Tot die bepalingen behoort niet artikel 1:265d BW, op welke bepaling de beschikking van de rechtbank berust. Anders dan beslissingen, gegeven op de voet van de artikelen 1:263-265 BW, waarin het gaat om door een gecertificeerde instelling in het kader van haar toezichthoudende taak gegeven schriftelijke aanwijzingen, heeft de wetgever beslissingen op de voet van de artikel 1:265a-j BW niet van beoordeling in hoger beroep willen uitsluiten. Daartegen staat dus volgens de hoofdregel van artikel 358 lid 1 Rv hoger beroep open.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-02-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:212

Zaaknummer: 23/02287

Rechters: M.J. Kroeze, C.E. du Perron, C.H. Sieburgh, S.J. Schaafsma en G.C. Makkink

Advocaten: N.C. van Steijn

Wetsartikelen: 807 Rv, 1:265d lid 2 BW en 358 lid 1 Rv

RECHTSPRAAK

Inningsbevoegde pandhouder kan geding van pandgever overnemen.

De pandhouder op wie de inningsbevoegdheid is overgegaan, kan het geding in de plaats van de pandgever voortzetten, tenzij de pandgever zich daartegen verzet.

MFE voert een procedure tegen haar schuldenaar. In hoger beroep heeft eiseres een ‘akte schorsing rechtsgeding (art. 225 Rv)’ genomen. Hierin heeft eiseres onder meer aangevoerd dat zij, op grond van een met MFE gesloten overeenkomst van procesfinanciering, pandhouder is van de vorderingen van MFE op de schuldenaar, dat eiseres van dit pandrecht mededeling heeft gedaan aan de schuldenaar en dat daarmee de bevoegdheid om in rechte nakoming van de vordering te eisen en betalingen in ontvangst te nemen, op grond van artikel 3:246 lid 1 BW op eiseres is overgegaan. Volgens eiseres is zij daarom bevoegd via schorsing en hervatting van de procedure (art. 225 lid 1, aanhef en onder c, Rv in verbinding met art. 227 Rv) de positie van MFE in de procedure over te nemen. Het hof heeft dit afgewezen.

De Hoge Raad oordeelt dat de situatie dat de pandhouder op de voet van artikel 3:246 lid 1 BW inningsbevoegd is geworden ter zake van de verpande vordering, voor de toepassing van artikel 225 lid 1, aanhef en onder c, Rv in verbinding met artikel 227 Rv op een lijn kan worden gesteld met een rechtsovergang onder bijzondere titel. Overgang van de inningsbevoegdheid op de pandhouder vormt dan ook een grond voor schorsing van het geding als bedoeld in artikel 225 lid 1, aanhef en onder c, Rv. De pandhouder kan dus het geding in de plaats van de pandgever voortzetten, maar dit kan niet als de pandgever zich daartegen verzet. In geval van rechtsopvolging onder bijzondere titel kan de oorspronkelijke procespartij immers belang erbij hebben om partij in het geding te blijven. Gelet hierop moet worden aangenomen dat schorsing en hervatting van het geding op de grond dat sprake is van rechtsopvolging onder bijzondere titel niet mogelijk is als de oorspronkelijke procespartij zich ertegen verzet dat zij als partij uit het geding verdwijnt. In dat geval wordt het geding voortgezet op naam van de oorspronkelijke partij (art. 225 lid 2, tweede volzin, Rv). De rechtsopvolger onder bijzondere titel kan desgewenst, indien aan de voorwaarden van artikel 217 Rv is voldaan, door middel

van een incidentele vordering tot voeging of tussenkomst naast de oorspronkelijke partij als partij tot het geding toetreden.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-02-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:217

Zaaknummer: 22/03991

Rechters: M.V. Polak, T.H. Tanja-van den Broek, F.J.P. Lock, G.C. Makkink en K. Teuben

Advocaten: J.H.M. van Swaaij

Wetsartikelen: 225 Rv, 227 Rv, 3:246 BW en 217 Rv

RECHTSPRAAK

Beroepschrift bij verkeerde gerechtshof ingediend.

Man heeft beroepschrift op laatste dag van de termijn bij het verkeerde gerechtshof ingediend, maar is toch ontvankelijk in hoger beroep.

De vrouw stelt zich op het standpunt dat de man niet-ontvankelijk is in zijn hoger beroep, omdat het beroepschrift buiten de beroepstermijn is binnengekomen bij het gerechtshof 's-Hertogenbosch. De man heeft zijn beroepschrift gericht aan en gestuurd naar het gerechtshof Den Haag, waar het op de laatste dag van de beroepstermijn is binnengekomen. Het hof Den Haag heeft het beroepschrift doorgestuurd naar het hof 's-Hertogenbosch, waar het buiten de beroepstermijn is binnengekomen. De vrouw stelt zich op het standpunt dat er voor de gerechten slechts de plicht geldt om een beroepschrift dat is ingediend bij een onbevoegd gerecht door te sturen naar het juiste gerecht, indien het beroepschrift wel is gericht aan het juiste gerecht, maar alleen bij het verkeerde gerecht is ingediend.

Het hof oordeelt dat het hof Den Haag de zaak ten onrechte niet, via een verwijzingsbeschikking op de voet van artikel 270 lid 1 Rv, naar hof 's-Hertogenbosch heeft verwezen maar alleen per post het beroepschrift heeft doorgestuurd, waarna het buiten de beroepstermijn bij dit hof is binnengekomen. Deze handelwijze van het hof Den Haag kan echter niet voor rekening en risico van de man worden gebracht. Zou het hof Den Haag de correcte procedure van verwijzing hebben gevolgd, dan had als datum van ontvangst van het beroepschrift de datum van binnenkomst bij het gerechtshof Den Haag hebben gegolden en was het beroepschrift dus binnen de beroepstermijn ontvangen. Het hof verwijst naar ECLI:NL:HR:2019:108. Het hof is op grond van het voorgaande van oordeel dat de man ontvankelijk is in zijn hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 01-02-2024

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2024:285

Zaaknummer: 200.327.030/01

Rechters: J.C.E. Ackermans-Wijn, E.M.C. Dumoulin en J.W. Hermans

Advocaten: K. Beumer en Kalle, M. M. Kalle

Wetsartikelen: 270 lid 1 Rv

RECHTSPRAAK

Uitspraak HR geeft hof aanleiding alsnog tussentijds cassatieberoep open te stellen.

Hof komt niet terug van bindende eindbeslissingen, maar staat wel alsnog tussentijds cassatieberoep toe.

Een van de partijen heeft het hof verzocht terug te komen van een bindende eindbeslissing over het vakantieloonbegrip in een tussenarrest van het hof, in verband met een recente uitspraak van Hoge Raad over deze materie.

Het hof ziet in de uitspraak van de Hoge Raad geen aanleiding om terug te komen van hetgeen het eerder heeft geoordeeld.

Het hof heeft in het eerste tussenarrest aangegeven bewust geen tussentijds cassatieberoep toe te staan, dit teneinde aldus tot een spoedige eindbeslissing te kunnen komen.

De na het eerste tussenarrest ontsponnen discussie en geopperde bezwaren, maken dat een spoedige eindbeslissing niet (meer) in het verschiet ligt. Mede gezien de recente uitspraak van de Hoge Raad, acht het hof het thans zinvol partijen de gelegenheid te bieden alsnog in tussentijds cassatieberoep te gaan.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 30-01-2024

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2024:238

Zaaknummer: 200.294.183_01

Rechters: R.R.M. de Moor, C.E.L.M. Smeenk-van der Weijden en A.J. van de Rakt

Advocaten: M.D. Vrolijk, mr. E.R. Peeters, mr. I.F.H. Nelissen en S.J.M. Peters

Wetsartikelen: 401a lid 2 Rv